

Jesse Bering

PERVERS

Seksuele afwijkingen in ieder van ons

Vertaald door Henny Corver

2014

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM

Voor jou, heerlijke perverseling

Zelden bejegt de mens zijn medemens wreder dan in het veroordelen en straffen van hen die worden beschuldigd van zogenaamde seksuele perversiteiten. Straffen als opsluiting, foltering, dood of verminking, verbanning, chantage, maatschappelijk isolement, verlies van maatschappelijk aanzien, verstoten worden door vrienden en familie, schorsing op school of werk, tuchtstraf voor militairen, maar ook publieke verkettering door emotioneel onzekere en haatdragende rechters, en de kwelling in voortdurende angst te moeten leven dat hun nonconformistische seksuele gedrag aan het licht wordt gebracht. Zulke straffen worden opgelegd aan mensen die nooit iemand fysiek of anderszins geschaad hebben, maar zich alleen niet aan de opgelegde mores houden. Zo'n wreedheid vindt vrijwel nergens haar gelijke, behalve in vervolging op grond van ras of geloof.

— ALFRED KINSEY (1948)¹

Inhoud

Voorwoord 11

- 1 Iedereen is pervers 21
- 2 Stelletje vieze apen 55
- 3 Zuster Nimf en Broeder Sater 87
- 4 Cupido als psychopaat 119
- 5 Het is subjectief, mijn beste 155
- 6 Een gepaste leeftijd 185
- 7 Levenslessen voor lustige lieden 227

Dankbetuiging 251

Noten 255

Register 291

Voorwoord

In 1985 waarde er door de vs een ongekende golf van paniek vanwege de aidsepidemie en de slachting die deze met name onder homoseksuele mannen aanrichtte. Destijds woonde ik, een onooglijk en overgevoelig jongetje van negen, in een lommerrijke buitenwijk van Washington. Ook in onze buurt was die nieuwe ziekte, de 'homoziekte' zoals ze werd genoemd, opeens het gesprek van de dag. Op een zomerse barbecue zat ik binnen gehoorsafstand van een stel mannen die bij een biertje hun mening gaven over 'die homotoestand'. Achteraf denk ik dat ze geen idee hadden dat ik zat mee te luisteren; ik was het soort kind dat wegviel tegen boomschors en tuinornamenten. De mannen krabden zich in het haar, namen nog een biertje, deden hilarische imitaties van relnichten en kwamen uiteindelijk tot de conclusie dat aids, als je er even over nadacht, hoogstwaarschijnlijk een slimme manier van God was om de homo's de wereld uit te helpen. (Net als het gros van onze burens werkten de heren bij de overheid, als ik me goed herinner.)

Toen ik na afloop thuis de tv aanzette, zag ik huisvrouwen en schoolfootballcoaches krijgszuchtig antihomoleuzen schreeuwen tegen aanhangers van Ryan White, de zachtmoedige en welbespraakte puber met hemofilie die via een bloedtransfusie besmet was geraakt met hiv. Ik zag hoe zijn alleenstaande moe-

der zich geduldig een weg baande door de woedende menigte in haar woonplaats in Indiana om haar zoon in te schrijven op de middelbare school. De grimmige dood van een uitgemergelde Rock Hudson later dat jaar schudde de mensen wakker, maar leidde ook tot een tsunami van stuitende moppen over flikkers en aids op schoolpleinen en in schoolkantines, die voortleven in de besmukte grappen van de volwassenen van nu.

Naar buiten toe was ik een doorsnee jongen. Zoals ik al zei, viel ik niet bepaald op, wat in mijn geval betekent dat ik geen typisch 'mietje' was. Spelen met poppen deed ik in elk geval niet. Nou, dat is niet helemaal waar: ik was dol op mijn Superman-pop. Waar ik het allerdolste op was, was om hem uit te kleden en samen bloot onder de dekens te liggen. (Elke keer met de zinderende hoop nu eens meer dan een glad plastic kruis aan te treffen.) Door het aidsdrama werd ik me eerder bewust van mijn ontlukende verlangens dan anders waarschijnlijk het geval zou zijn geweest. De dreigende moraal van die tijd, die me onduidelzinnig inprentte dat mensen als ik niet welkom waren, doordrong me al vroeg van een vaag bewustzijn van mijn geaardheid. Wat ik toen nog niet beseftte, was dat homo's niet bij bosjes doodgingen omdat ze – of liever we – inherent slecht en 'vies' waren, maar omdat ze een vorm van onbeschermd seks hadden beoefend die hen uiterst vatbaar maakte voor het virus. Ik was scholier, geen epidemioloog. Ik wist nog niet eens wat seks wás.

In mijn beleving werden homo's simpelweg een voor een weggemaaid door een vertoornde God, net zoals ik die mannen op de barbecue had horen zeggen. Dus, concludeerde ik, waren mijn dagen ook geteld. Wanneer zouden de stigmata van het Kaposi-sarcoom in mijn gezicht opdoemen, de grauwe gelaatskleur, het moeizame ademen, de zombieachtige tred van de andere 'positieven' die ik overal op tv en in de krant zag? Op een dag deed ik voor de spiegel mijn shirt omhoog. De aanblik van

mijn prepuberale kippenborst overtuigde me ervan dat ik inderdaad aan het wegteren was door die gruwelijke kwaal, die gesel Gods. Terwijl ik alleen maar schriel was. Mijn gemankeerd-religieuze interpretatie van wat ik zag tekent het giftige moralisme van die tijd, te meer als je bedenkt dat we thuis niet gelovig waren.

Ik durfde mijn verlamdende angst niet met mijn volkomen redelijke ouders te delen, want dan zou ik door de mand vallen als zo'n maatschappelijke paria waar iedereen het over had, en dat was het laatste wat ik wilde. Mijn angst werd nog groter toen ik doorkreeg dat er al pogingen werden gedaan ons er tussen de 'normale' burgerij uit te pikken. Uit flarden roddels en een soundbite hier en daar maakte ik op wat de beste manier was om ons *wezenlijke kwaad* in het daglicht te stellen, te onthullen wat alleen God al wist: ons bloed onderzoeken op een soort homolichaampjes. Het was slechts een kwestie van tijd tot een onderzoeker met vorsende blik een reageerbuisje omhoog zou houden en zijn verblufte collega's zou laten zien hoe mijn verborgen natuur in al haar monsterlijke troebelheid wolkte en kolkte tegen het stralende licht van de zon. Ondertussen stak ik mijn hoofd uit het autoraampje en brulde 'Homo!' naar mijn oudere broer – die zo hetero is als je maar kunt zijn; hij is tegenwoordig fiscaal jurist, dat zegt genoeg – om de undercover heksenjagers op het verkeerde been te zetten. Iedereen weet immers dat wie homofobe leuzen schreeuwt onmogelijk homo kan zijn.

De jaarlijkse medische controle bij de kinderarts naderde. Mijn ouders hadden niet in de gaten dat er achter mijn afgemeten nervositeit (al te heftige protesten zouden hun argwaan wekken) meer zat dan de geijkte angst voor de dokter. Het ironische was dat toen ik eindelijk de gang naar de kinderarts had gemaakt en de naald voor de bloedafname mijn arm had verlaten, al die maandenlange stress er in een allesbehalve ingebeelde ziekte uit kwam. Toen ik het purperrode bewijs van mijn zon-

digheid omineus in het buisje zag klotsen, werd ik zo misselijk bij de gedachte aan mijn onontkoombare lot dat ik van mijn stokje ging en vervolgens de stoel van de bloedprikster onderkotste. Tot mijn oneindige opluchting zag de arts – door alle commotie van zijn à propos gebracht, dacht ik – mijn duistere geheim op miraculeuze wijze over het hoofd en kon hij mijn ouders een jobstijding besparen.

Pas tien jaar later kwam ik tegenover mijn vader en moeder uit de kast, en toen waren ze inmiddels gescheiden. Ik vertelde het eerst mijn moeder, een warme vrouw met veel gevoel voor humor dat (helaas te vaak) werd getemperd door haar lichte hang naar tragiek. Ik wist zeker dat ze niet minder van me zou houden, maar ik wist ook dat ze wel eens bewust naïef deed over onderwerpen die ze eng of ongemakkelijk vond. Met name seks. Ik had haar nooit negatief over homo's horen praten, maar positieve woorden stonden me ook niet bij. Homoseksualiteit speelde gewoon niet bij ons thuis, althans, dat dacht ze.

Op een avond zei ik plompverloren dat ik haar iets moest vertellen. Ik zat aan de keukentafel, nerveus friemelend aan een puntje van de krant. 'Wat dan?' zei ze, al even nerveus. 'Jesse, wat is er?' drong ze aan. 'Ik ben homo.' Het was de eerste keer dat ik het hardop zei en ik voelde het in mijn eigen oren dreunen. 'Ga weg,' zei ze met een steeds breder wordende lach, denkend dat ik haar in de maling nam. 'Nee. Dat is een grapje, zeker. Ja toch?' 'Nee,' antwoordde ik. 'Het is zo. Ik ben echt homo.'

Tot dan toe ging ik altijd prat op mijn versluiserende taalgebruik. Een strategisch geplaatste aarzeling, een subtiel verzwegen feitje, een zorgvuldig ingevoegde zucht, een sissgeluidje van hooguit een tel, een klinker zo'n intonatie geven dat die een enorme lading krijgt, allemaal wapens in mijn arsenaal aan verbale vingervlugheid. Tot dan toe had het me altijd beschermd. Wat heet: ik had zelfs de vrouw weten te misleiden in wier buik

mijn hersenen op zo'n manier waren bedraad dat het negentien jaar later tot dit moeilijke moment zou leiden. Mijn solitaire en boekenwurmachtige bestaan, de verzonnen vriendinnetjes, hoe ik in mijn eerste studiejaar mezelf sublimeerde door heel hard te studeren, de stapel *Men's Fitness* die ik mijn hele schooltijd diep in mijn klerenkast had bewaard (onbegrijpelijk dat ze het toen nog niet doorhad), dat alles viel voor haar in één klap op zijn plaats. *Haar zoon was homo*. Ik zag haar laatste restje moederlijke ontkenning zijn doodsreutel slaken. Daarvoor in de plaats kwam, een tijdje althans, een soort stoïcijnse zorgzaamheid. Ze was niet blij met wat ik had verteld, het was meer een houding van 'het is niet anders'. Jaren later vertelde ze me dat ze maandenlang nachtmerries had gehad waarin ik vrouwenkleren droeg, me opmaakte en met onbekende mannen aan mijn arm liep. Ik kon haar geruststellen. Ik heb zo volstrekt geen gevoel voor mode dat ik al nauwelijks weet hoe ik me als man moet kleden, laat staan dat ik me aan dameskleding waag. (Of misschien maakte ze zich daar juist zorgen om, bedenk ik ineens.)

Hoe dan ook, uiteindelijk zette ze zich eroverheen. Zelfs zodanig dat ze, toen ze vijf jaar na mijn verlate ontboezeming aan kanker overleed, heimelijk best trots was dat haar jongste zoon als gay door het leven ging. Destijds in de keuken had ik haar gedachtewereld als een tegenstribbelende bloem opengepeld, maar dat maakte wel dat ze er op het laatst ruimdenkender tegenover stond. Haar prettige, maar tamelijk gezapige leven werd te vroeg afgebroken, maar in haar laatste jaren vocht ze letterlijk tot de dood voor me. Ze stierf als een tolerant mens, ook al kreeg ze er woorden over met haar moeder, mijn kortzichtige oma van tweeëntachtig die er nog heiliger van overtuigd was dat alle homo's in vrouwenkleren liepen. Ik kan met trots zeggen dat mijn moeder haar dat uiteindelijk uit het hoofd heeft weten te praten.

Toen ik eindelijk de moed had verzameld om het mijn vader

te vertellen, een zachtmoedige vertegenwoordiger in lijn met een voorliefde voor het citeren van biseksuele dichters, vroeg ik me achteraf af waarom ik het niet al jaren eerder had gedaan. Geheel volgens zijn levensfilosofie van 'het is zoals het is' haalde hij de schouders op, vroeg hoe het met mijn studie ging en zei dat ik vast wel een leuke jongen zou tegenkomen.

Homoseksuele jongeren hebben het nog steeds niet gemakkelijk, maar ze mogen wel degelijk optimistisch zijn over de toekomst. Meer dan ik destijds, in elk geval. De gemoederen zijn bedaard en we weten inmiddels veel meer over hiv en hoe we met voorlichting de verspreiding ervan kunnen voorkomen. Aids blijft in sommige gemeenschappen (homo én hetero) een groot probleem, maar het is geen automatisch doodvonnis meer. In de vs en tal van andere landen worden homo's en lesbiennes ook steeds meer geaccepteerd, en wie discrimineert, wordt door invloedrijke publieke figuren ter verantwoording geroepen. De giftige sfeer van halverwege de jaren tachtig, gepersonifieerd door de heavy-metalzanger Sebastian Bach, die op tv verscheen met een t-shirt met de tekst 'AIDS Kills Fags Dead' is gelukkig verleden tijd. Tegenwoordig heb je steuninitiatieven voor homoseksuele jongeren als de 'It Gets Better'-campagne, in 2010 opgestart door de adviescolumnist Dan Savage en diens echtgenoot Terry Miller, naar aanleiding van een zelfmoordpiek onder homoseksuele jongeren.

Ik heb ook persoonlijk baat gehad bij deze bewustzijnsverandering. Na een tijd in Arkansas (nota bene) verhuisde ik in 2006 met mijn partner naar Noord-Ierland (opnieuw: nota bene) om les te geven aan de universiteit van Belfast. Toen we daar net waren, sloten we een samenlevingscontract (mijn vader had dus gelijk dat ik een leuke jongen zou tegenkomen): een wettige regeling die dezelfde rechten geeft als een getrouwd heterostel. Als je bedenkt hoezeer Noord-Ierland synoniem is met steile geloofsopvattingen (denk aan de 'Troubles' en de eindeloze strijd

tussen protestanten en katholieken), is de formele erkenning van een gay stel als juridisch gelijkwaardig aan een getrouwde man en vrouw een opmerkelijk maatschappelijk wapenfeit (ook al vulde de baliemedewerker bij Burgerzaken onze papieren zuchtend in en waarschuwde hij ons voor de met Leviticus doorspekte protestborden voor het gemeentehuis). Met evenveel recht als een driemaal gescheiden man die het hoertje trouwt dat hij de nacht ervoor in de snackbar is tegengekomen, zag ik mijn liefde bezegeld met een zwart op wit goedkeuringsstempel van de Britse Kroon.

Toen we vijf jaar later naar de vs terugkeerden, was volledige huwelijks gelijkwaardigheid al in tal van Amerikaanse staten ingevoerd. Vandaag nog zat er een uitnodiging bij de post voor de bruiloft van mijn lesbische nichtje in Connecticut. Ik denk stilletjes dat zelfs wijlen onze kwezelige grootmoeder haar homoseksuele kleinkinderen inmiddels aan de boezem zou hebben gedrukt. Ze had er, eenmaal van de schrik bekomen, vast wel om kunnen lachen dat mijn Mexicaanse man matzeballensoep voor me maakt volgens haar recept (uit het Jiddisch vertaald) en dat de verloofde van haar lesbische kleindochter zwanger is van een via ivf verwekt kind.

Met mijn zevenendertig jaar heb ik al enorme veranderingen meegemaakt, en allemaal ten goede. Toch is er één ding waar ik me steeds ongemakkelijker bij voel – of misschien is ‘schuldiger’ een beter woord. In onze haast om het historische onrecht jegens homoseksuelen recht te zetten, missen we als samenleving een uitgelezen kans om onze ongemakkelijke relatie met seksuele diversiteit als geheel onder de loep te nemen. Natuurlijk is het positief dat het leven van mensen die in het hokje LGBT vallen (Lesbisch/Gay/Biseksueel/Transgender) er beter op is geworden, maar laten we niet uit het oog verliezen dat mensen die niet in dit hokje passen nog steeds worden verketterd, bespot en

vernederd om een seksuele geaardheid die ze even weinig kunnen veranderen als wij die van ons. Excuses zijn alleen op hun plaats voor dingen die we fout hebben gedaan, niet voor hoe we nolens volens zijn.

Ik heb wel een paar littekens overgehouden aan dat grijze verleden waarin ik als homoseksueel jochie opgroeide in een klimaat van zulke intense hoon. Dit boek is als het ware mijn revanche door middel van de rede. Inmiddels ben ik me echter gaan realiseren dat het niet langer homo's en lesbo's zijn die de meeste hulp nodig hebben. Hulp kunnen ze natuurlijk altijd gebruiken, en daar wil ik ook zeker een lans voor breken, maar jongeren zoals ik ooit was hebben tegenwoordig ruimschoots genoeg onversaagde en uitgesproken medestanders. Die anderen – de 'erotische buitenbeentjes' – leven nog steeds dagelijks in angst, puur om het feit dat ze bestaan. En dat zijn er niet maar een paar, het zijn er heel veel, van alle leeftijden.

Als je dit boek leest, zul je ontdekken dat je meer gemeen hebt met de gemiddelde geperverteerde dan je denkt. Ik ga je inwijden in een bloeiende nieuwe tak van de seksuologie die aantoonst dat 'seksueel afwijkend' eigenlijk veel minder afwijkend is dan door de meeste mensen wordt aangenomen. Naarmate we ons verdiepen in die fonkelnieuwe ontdekkingen over wat ons heimelijk opwindt of juist niet, zal het je ook steeds meer duidelijk worden dat ons palet aan seksuele voorkeuren even uniek is als onze vingerafdruk. Door deze nieuwe inzichten naast uit het stof opgediepte casestudy's van de meest bizarre vormen van seksualiteit te lezen, krijg je een idee van het bijna oneindige scala aan erotische mogelijkheden. En ten slotte zul je gaan inzien waarom onze hoop een aantal verontrustende problemen van onze tijd te kunnen oplossen geheel gevestigd is op een *amorele* kijk op seksualiteit.

Dat is nog maagdelijk gebied, zeker, maar je moet het hangijzer smeden als het heet is, dus laten we maar eens in dat zwarte

gat duiken. Ik kan je aan het eind van ons avontuur geen orgasme beloven, maar wel beloof ik je meer inzicht in waar die van jou vandaan komen.